

Sygn. akt II AKa 120/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 maja 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Wiktor Gromiec (spr.)

Sędziowie: SSA Wojciech Andruszkiewicz

SSO del. Rafał Ryś

Protokolant: st .sekr. sądowy Halina Szulc

przy udziale Prokuratora Prokuratury Regionalnej w Gdańsku Przemysława Strzeleckiego

po rozpoznaniu w dniu 9 maja 2017 r.

sprawy

skazanego D. J. s. A. ur.(...)

o wydanie wyroku łącznego

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońcę skazanego

od wyroku łącznego Sądu Okręgowego w Gdańsku

z dnia 30 września 2016 r., sygn. akt **IV K 129/16**

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zwalnia skazanego od ponoszenia wydatków za postępowanie odwoławcze, którymi obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

D. J. skazany był prawomocnymi wyrokami:

I. Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 16 grudnia 2010 r. w sprawie IV K 76/09 za popełnione:

- w nocy z 21 na 22 stycznia 2003 r. czyn z art. 158 § 1 k.k. – na karę 3 lat pozbawienia wolności;

- w nocy z 21 na 22 stycznia 2003 r. czyn z art. 163 § 1 punkt 1 k.k. w zb. z art. 155 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. - na karę 10 lat pozbawienia wolności;

przy czym na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączono jednostkowe kary pozbawienia wolności i wymierzono karę łączną 10 lat pozbawienia wolności;

II. Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 23 grudnia 2014 r. w sprawie IV K 218/10 zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 31 marca 2016 r. w sprawie II AKa 176/15 za popełnione:

- 19 czerwca 2010 r. czyn z art. 159 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. - na karę 4 lat pozbawienia wolności;

- 19 czerwca 2010 r. czyn z art. 288 § 1 k.k. – na karę roku pozbawienia wolności

przy czym na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączono D. J. jednostkowe kary pozbawienia wolności i wymierzono karę łączną 4 lat pozbawienia wolności

III. Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 14 lipca 2015 r. w sprawie II K 1675/11 za popełnione:

- w marcu lub w II kwartale 2010 r. – czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii;

- w II lub III kwartale 2010 r. – czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii;

przy czym wskazane wyżej czyny zostały uznane za ciąg przestępstw, za który wymierzono mu karę 2 lat pozbawienia wolności oraz 100 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu jednej stawki na 10 zł;

- w II lub III kwartale 2010 r. – czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii – na karę 3 lat pozbawienia wolności i 150 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu jednej stawki na kwotę 10 zł;

na podstawie art. 91 § 2 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. połączono jednostkowe kary pozbawienia wolności i jednostkowe kary grzywny i wymierzono kary łączne 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i 200 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu jednej stawki na 10 zł.

Sąd Okręgowy w Gdańsku po rozpoznaniu sprawy D. J., wyrokiem łącznym z dnia 30 września 2016r. w sprawie IV K 129/16:

I. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. na podstawie art. 85 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k., w ich brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r., połączył skazanemu D. J. kary pozbawienia wolności wymierzone wyrokami:

- Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 16 grudnia 2010r. w sprawie IV K 76/09;

- Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 23 grudnia 2014r. w sprawie IV K 218/10, zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 31 marca 2016 r. w sprawie II AKa 176/15;

- Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 14 lipca 2015 r. w sprawie II K 1675/11

i orzekł karę łączną 13 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej w punkcie I wyroku kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył skazanemu okresy rzeczywistego pozbawienia wolności: od dnia 20 lutego 2003 r. do dnia 28 maja 2007 r., od dnia 21 czerwca 2007 r. do dnia 21 stycznia 2009 r., od dnia 15 listopada 2010 r. do dnia 18 listopada 2011 r., od dnia 18 listopada 2011 r. do dnia 7 stycznia 2016 r. i od dnia 10 czerwca 2016 r. do dnia 30 września 2016 r.;

III. pozostawił do odrębnego wykonania pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w wyrokach, którymi wymierzono połączone wyżej kary pozbawienia wolności;

IV. zwolnił skazanego od obowiązku ponoszenia kosztów procesu.

Od wymienionego wyroku apelacje wnieśli prokurator i obrońca skazanego.

Prokurator zaskarżył powyższy wyrok w całości na niekorzyść skazanego D. J. i działając w oparciu o przepisy art. 427 § 2 k.p.k. i art. art. 438 pkt 1 i 438 pkt 3 k.p.k. zarzucił mu:

II. „obrazę prawa materialnego, to jest naruszenie art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku, o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 396), polegającą na niesłusznym uznaniu, że podczas orzekania w przedmiocie wyroku łącznego, wobec skazanego D. J., zastosowanie znajduje art. 86 ust. 1 Kodeksu

karnego, w brzmieniu obowiązującym przed nowelizacją, ustawą z dnia 20 lutego 2015 roku, o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 396), która weszła w życie 1 lipca 2015 roku, podczas gdy prawidłowa wykładnia art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku, o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 396), prowadzi do wniosku, że przy orzekaniu w przedmiocie kary łącznej, wobec skazanego D. J., zastosowanie znajduje art. 86 ust. 1 kodeksu karnego, w brzmieniu nadanym nowelą z dnia 20 lutego 2015 roku”;

III. „błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść zaskarżonego wyroku, polegający na niesłusznym uznaniu, iż zgromadzony w sprawie materiał dowodowy dał podstawę do uznania, że proces resocjalizacji skazanego D. J. przebiega prawidłowo, a prognoza penitencjarna kształtuje się pozytywnie, poprzez nieuzasadnione, nadmierne oparcie orzeczenia na dokumentach prywatnych, przedłożonych przez obrońcę skazanego, przy jednoczesnej marginalizacji, deprecjonalizacji i pobieżnej ocenie dokumentów urzędowych, w postaci opinii o skazanym D. J., nadesłanych przez Zastępców Dyrektorów Zakładu Karnego w K. i Aresztu Śledczego w G.. Prawidłowa ocena materiału dowodowego oraz wynikające z niego ustalenia faktyczne, wskazują, iż prognoza penitencjarna kształtuje się, co najwyżej umiarkowanie pozytywnie, a to zdaniem oskarżyciela powinno skutkować zastosowaniem przez sąd zasady pełnej kumulacji podczas orzekania w przedmiocie kary łącznej”.

W konsekwencji tak sformułowanych zarzutów prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie kary łącznej 17 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Obrońca skazanego wskazując jako odstawę apelacji art. 438 pkt 4 k.p.k. zarzucił zaskarżonemu wyrokowi rażącą niewspółmierność (surowość) wymierzonej skazanemu kary łącznej pozbawienia wolności i wniósł o zmianę zaskarżonego rozstrzygnięcia „poprzez orzeczenie wobec skazanego kary łącznej przy zastosowaniu zasady absorpcji, ewentualnie wydatne jej złagodzenie”.

Pismo nazwane „Apelacja” przesłał do Sądu odwoławczego D. J. (k. 103-104), w którym zakwestionował wysokość wymierzonej mu kary łącznej pozbawienia wolności .

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacje są bezzasadne. Na uwzględnienie nie zasługiwały argumenty wskazane w piśmie skazanego.

I.

Gdy chodzi o zarzut obrazy prawa materialnego postawiony w apelacji prokuratora, to zważyć należy, że zgodnie z art. 19 ust. 1 in fine ustawy nowelizującej z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 396) przepisy rozdziału IX Kodeksu karnego w nowym brzmieniu mogą mieć zastosowanie do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem 1 lipca 2015r. tylko wtedy, gdy „zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po tym dniu”.

Ocena czy zachodzi taka potrzeba, powinna być dokonywana według znowelizowanych przepisów rozdziału IX Kodeksu karnego.

Na tle brzmienia wskazanego przepisu powstaje pytanie, stanowiące w rozpoznawanej sprawie oś sporu pomiędzy stanowiskiem skarżącego a poglądem zaprezentowanym przez Sąd orzekający, czy przepis ten ogranicza stosowanie reguły z art. 4 § 1 k.k., zwłaszcza w zakresie, w którym miałyby nastąpić orzeczenie kary łącznej również w stosunku do kar prawomocnie orzeczonych za przestępstwa popełnione przed 1 lipca 2015r.

Innymi słowy, tak jak ma to miejsce w rozważanej sprawie, czy w przypadku wydania po dniu 30 czerwca 2015 r. wyroku łącznego, w którym połączeniu będą podlegały kary prawomocnie orzeczone przed tym dniem i po tym dniu, możliwe będzie zastosowanie zarówno ustawy nowej, jak i obowiązującej poprzednio, w zależności od tego, która była względniejsza dla sprawy.

Sąd Apelacyjny podziela pogląd, że jeżeli zgodnie ze znowelizowanymi przepisami należałoby połączyć karę prawomocnie orzeczoną po 30 czerwca 2015 r. z karami prawomocnie orzeczonymi przed tą datą, to należy wówczas na podstawie art. 4 § 1 k.k. rozstrzygnąć, czy stosować przepisy rozdziału IX w nowym brzmieniu, czy też w brzmieniu obowiązującym do 30 czerwca 2015 r. (por. wyrok SA we Wrocławiu z dnia 31 maja 2016 r., II AKz 124/16, OSAW 2016, nr 3, poz. 345, Prok. i Pr. – wkł. 2017 nr 1, poz. 55, KZS 2016, nr 9, poz. 54; wyrok SA w Katowicach z dnia 9 września 2016 r., II AKa 190/16, LEX nr 2157250).

Implikacją prezentowanego stanowiska jest stwierdzenie braku akceptacji dla poglądu przywołanego w rozpoznawanym środku odwoławczym, iż art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015r. jest przepisem nie tylko wprowadzającym odmienne i autonomiczne reguły intertemporalne na potrzeby nowelizacji przepisów o karze łącznej, ale także regulacją wyłączającą stosowanie ogólnych zasad intertemporalnych z art. 4 § 1 k.k., co ma oznaczać, że w oparciu o art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015r. możliwe jest zastosowanie w ramach tego samego stanu faktycznego, stanowiącego podstawę orzekania w przedmiocie wyroku łącznego, dwóch różnych porządków prawnych – aktualnego i poprzednio obowiązującego, w zależności od możliwości objęcia kar prawomocnie orzeczonych do dnia 30 czerwca 2015r. i kar, które stały się prawomocne po tej dacie, jedną karą łączną, orzeczoną na podstawie przepisów aktualnie obowiązujących (tak M. Sławiński, Intertemporalne zagadnienia nowelizacji przepisów o karze łącznej. Wybrane problemy w kontekście art. 19 ustawy nowelizującej z dnia 20 lutego 2015 r., Palestra nr 2015, nr 7/8, s. 153-154).

Tym samym nie dzielimy również poglądów przedstawionych przez autora omawianej apelacji w powołanych przezeń judykatach.

Zważyć należy, że w dotychczasowym orzecznictwie Sądu Najwyższego szeroko rozciągano stosowanie art. 4 § 1 k.k. na orzekanie o karze łącznej. W zasadzie nowe regulacje, jeżeli byłyby mniej korzystne dla sprawcy, miały zastosowanie wyłącznie w przypadku, gdy kary podlegające ewentualnemu łączeniu zostały orzeczone za przestępstwa popełnione po wejściu w życie nowych, surowszych uregulowań w zakresie kary łącznej (por. wyrok SN z 8 listopada 2011 r., IV KK 171/11, LEX nr 1044052; wyrok SN z 5 kwietnia 2013r., IV KK 401/12, LEX nr 1308161 i cytowane w jego uzasadnieniu orzeczenia).

Stanowisko, że art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. nie wyklucza stosowania przy orzekaniu o karze łącznej art. 4 § 1 k.k. jest przekonująco uargumentowane w doktrynie (zob. W. Wróbel w: W. Wróbel red. Nowelizacja prawa karnego 2015 r. Komentarz, Kraków 2015 r., s. 939 i n.; A. Barczak – Opustil, W. Wróbel, Zagadnienia intertemporalne zarządzenia wykonania kary pozbawienia wolności oraz kary łącznej w perspektywie zmian Kodeksu karnego dokonanych wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z 17 lipca 2013r. (SK 9/10) oraz ustawą nowelizującą z 20 lutego 2015r., Czasopismo Prawa Karnego i Nauk Penalnych, 2015, nr 1).

Zgodnie z nim art. 19 ustawy nowelizującej nie przesądza, czy w przypadku, gdy część przestępstw została popełniona przed, a część po 1 lipca 2015 r. musi mieć zastosowanie ustawa nowa, bowiem jej sens normatywny polega jedynie na wykluczeniu stosowania ustawy nowej w przypadku, gdy wszystkie podlegające łączeniu kary zostały prawomocnie orzeczone przed 1 lipca 2015r. W tej sytuacji brak jest podstaw do twierdzenia, że ustawodawca zakwestionował sposób rozumienia zakresu zastosowania art. 4 § 1 k.k. w odniesieniu do orzekania o karze łącznej przyjęty w orzecznictwie Sądu Najwyższego.

Oznacza to, że nawet wówczas, gdy możliwe będzie stosowanie rozdziału IX Kodeksu karnego w brzmieniu nadanym ustawą nowelizującą do kar, z których choćby jedna została orzeczona za przestępstwo popełnione przed 1 lipca 2015 r., sąd będzie mógł zastosować przepisy dotyczące kary łącznej w brzmieniu obowiązującym przed 1 lipca 2015r. o ile będą względniejsze dla sprawcy.

W takim wypadku sąd dokonuje bowiem wyboru reżimu prawnego na podstawie art. 4 § 1 k.k.

I tak prawidłowo, w rozpoznawanej sprawie, orzekał Sąd a quo.

Słusznie zauważył J. Majewski, że całkowicie nieuprawnione jest doszukiwanie się w końcowym fragmencie art. 19 ust. 1 omawianej noweli, nakazu stosowania ustawy nowej. Funkcją bowiem fragmentu przepisu art. 19 ust. 1 jest jedynie doprecyzowanie (zweźnienie) zakresu, w jakim wyłączone jest stosowanie ustawy nowej do kar prawomocnie orzeczonych przed jej wejściem w życie.

Innymi słowy, art. 19 ust. 1 noweli stanowi o tym, kiedy nie stosuje się ustawy nowej, nie zaś o tym, kiedy się ją stosuje (J. Majewski, Kodeks karny, komentarz do zmian 2015 r., Warszawa 2015, s. 545).

Sąd odwoławczy nie uwzględnił również – sformułowanego w omawianej apelacji – zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych.

Sąd meriti wskazał dowody i okoliczności z nich wynikające, pozwalające na ukształtowanie przekonania, że „proces resocjalizacji skazanego przebiega prawidłowo a prognoza penitencjarna kształtuje się pozytywnie”.

Należy przypomnieć, iż to właśnie z opinii o skazanym sporządzonej przez Zastępcę Dyrektora Aresztu Śledczego w G. z dnia 29 września 2016r. wynika, że proces resocjalizacji D. J. przebiega prawidłowo, zaś prognoza penitencjarna na dalszy jego pobyt w warunkach izolacji więziennej kształtuje się pozytywnie (k. 76v).

W opinii zaś wcześniejszej Zastępcy Dyrektora Zakładu Karnego w K. z dnia 30 czerwca 2016 r. zawarto wnioski, że proces resocjalizacji skazanego przebiega prawidłowo, zaś prognoza penitencjarna kształtuje się umiarkowanie pozytywnie (k. 46 v). Należy jednak zauważyć, iż opinia ta dotyczyła zachowania D. J. w bardzo krótkim okresie jego pobytu w tym Zakładzie Karnym, bo od dnia 10 czerwca 2016r.

Kolejna opinia, co należy pozytywnie ocenić, była dlań w zakresie prognozy penitencjarnej korzystniejsza.

Dodać należy, że lektura akt ewidencyjnych oraz teczki osobopoznawczej D. J., w tym opinii Zastępcy Dyrektora Aresztu Śledczego w G. z dnia 5 listopada 2015r. pozwala sądowni a quem na podzielenie kwestionowanego przez apelującego ustalenia Sadu a quo, że „proces resocjalizacji skazanego przebiega prawidłowo, a prognoza penitencjarna kształtuje się pozytywnie”.

To ustalenie jest również wynikiem dokonanej przez Sąd meriti trafnej oceny wywiadu środowiskowego, korespondującej z nim deklaracji brata skazanego o jego zatrudnieniu, podziękowania (...)i zaświadczenia o wolontariacie (k. 63-65).

Wbrew twierdzeniom autora rozpoznawanego środka odwoławczego, zebrane w sprawie dokumenty poddane zostały wszechstronnej, wnikliwej i bezstronnej analizie.

Sąd Okręgowy ani nie nadał nadmiernego znaczenia dokumentom prywatnym, ani nie zmarginalizował i nie zdeprecjonował dokumentów urzędowych.

Ocenił je bowiem obiektywnie i profesjonalnie.

Tym samym należy stwierdzić, że Sąd orzekający dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w kwestionowanym przez skarżącego zakresie.

Z tych powodów wnioski skarżącego o zastosowanie „zasady pełnej kumulacji podczas orzekania w przedmiocie kary łącznej”, podobnie jak sformułowany przezeń wniosek odwoławczy są oczywiście bezzasadne.

II

Jak już powyżej stwierdzono, apelacja obrońcy skazanego jest bezzasadna.

Wypada przypomnieć, że rażąca niewspółmierność kary może zachodzić tylko wtedy, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary można by przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna

różnica pomiędzy karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary, a karą wymierzoną przez Sąd I instancji.

Należy przy tym wyraźnie i jasno stwierdzić, że nie chodzi o każdą ewentualną różnicę w ocenach wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby również w potocznym znaczeniu tego słowa rażąco niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się zaakceptować.

W ocenie Sądu odwoławczego wymierzona D. J., w kwestionowanym wyroku łącznym, kara łączna pozbawienia wolności, w najmniejszym nawet stopniu nie razi swą surowością.

W pierwszej kolejności należy stwierdzić, że wydając wyrok łączny, Sąd orzekający nie jest uprawniony do ponownego rozważenia tych samych okoliczności, które legły u podstaw wymiaru kary w poprzednio osądzonych sprawach.

Winien przede wszystkim rozważyć, czy pomiędzy poszczególnymi czynami, za które wymierzono te kary, istnieje ścisły związek podmiotowy lub przedmiotowy, czy też związek ten jest odległy lub w ogóle go brak, a ponadto rozważyć, czy okoliczności, które zaistniały już po wydaniu poprzednich wyroków przemawiają za korzystnym lub niekorzystnym ukształtowaniem kary łącznej.

Na tle orzecznictwa Sądu Najwyższego wykształciła się wręcz reguła, że zasada absorpcji a ściślej pełnej absorpcji – o zastosowanie której wnosił autor apelacji – powinna być stosowana tam, gdzie pomiędzy zbiegającymi się przestępstwami zachodził bliski związek podmiotowy i przedmiotowy. Tam gdzie związek ten jest dalszy, kara powinna być zbliżona do kumulacji kar (OSNKW 1976, poz. 33).

Sąd Apelacyjny prezentuje od dawna stanowisko, iż priorytetową zasadą wymiaru kary łącznej powinna być zasada absorpcji, natomiast kara łączna orzekana na zasadzie absorpcji kar, a w szczególności pełnej absorpcji lub kumulacji wyjątkiem. W konsekwencji zasada pełnej absorpcji kar powinna być stosowana wyjątkowo, jedynie tam gdzie pomiędzy zbiegającymi się przestępstwami zachodził bardzo ścisły związek podmiotowy i przedmiotowy oraz bardzo bliska więź czasowa.

Mając na uwadze przedstawione stanowisko, należy przypomnieć, że D. J. skazany został za przestępstwa skierowane przeciwko życiu i bezpieczeństwu powszechnemu, zdrowiu, mieniu i zdrowiu społecznemu chronionemu ustawą o przeciwdziałaniu narkomanii.

Pomiędzy popełnionymi przez niego przestępstwami zachodziła dość znaczna odległość czasowa, w szczególności od popełnionych w nocy z 21 na 22 stycznia 2003r.

Należy podkreślić, że czyny przypisane skazanemu nie były jednorodne i popełnione zostały w warunkach wielości wcześniej popełnionych przestępstw. Bezspornym jest, że popełnienie wielu przestępstw, samo przez się jest doniosłą okolicznością obciążającą przy wymiarze kary łącznej w wyroku łącznym.

Stosowanie w takich okolicznościach zasady pełnej absorpcji kar klóciłoby się z zasadami wymiaru kary, gdyż prowadziłoby do premiowania sprawcy popełniającego wiele przestępstw i praktycznie do bezkarności pewnych jego przestępczych działań.

Gdy dodatkowo zważy się, że zgodnie z art. 86 § 1 k.k. sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy i przypomni, że wymierzono skazanemu karę łączną 13 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, zaś kara najwyższa z podlegających połączeniu wynosiła 10 lat a ich suma 15 lat, to trafność zaskarżonego rozstrzygnięcia jawi się wręcz jako oczywista.

Akcentowane w środku odwoławczym okoliczności związane z celami wychowawczymi i resocjalizacyjnymi w stosunku do skazanego, zostały dostrzeżone przez Sąd a quo i należyte ocenione w uzasadnieniu zaskarżonego rozstrzygnięcia. Sąd drugiej instancji w pełni podzielając zaprezentowaną tam argumentację i nie widząc potrzeby jej powtarzania doń się odwołuje.

Nie sposób nie dodać, iż pisemne motywy kwestionowanego wyroku w sposób przekonywujący przedstawiają powody wydania zaskarżonego orzeczenia.

Z tych względów utrzymano w mocy zaskarżony wyrok.

Kierując się zaś tymi samymi powodami co Sąd pierwszej instancji, orzeczono jak w punkcie II.